

РЕШЕНИЕ

№ 25362

гр. София, 25.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 27.06.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Владимир Николов

ЧЛЕНОВЕ: Елена Попова
Мария Стоева

при участието на секретаря Ива Лещарова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **4846** по описа за **2025** година докладвано от съдия Елена Попова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН). Образувано по касационна жалба №145114/24.04.2025г., подадена от И. Н. К., с адрес в [населено място], чрез адвокат И. И. –САК, срещу Решение № 1190/28.03.2025г. на СРС, 13-ти състав, постановено по анд №20241110215543/2024г. по описа на СРС.

С посоченото решение е потвърден електронен фиш серия К № 7970325, издаден от СДВР, отдел „Пътна полиция“, с който на основание чл. 189 ал. 4 вр. чл. 182 ал. 4 вр. ал.2 т. 5 ЗДвП на жалбоподателя е наложено административно наказание "глоба" в размер на 800, 00 /осемстотин/ лева за нарушение на чл. 21 ал.2 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Срещу така постановеното решение, е постъпила касационна жалба от И. Н. К., с която се иска решението да бъде отменено като неправилно. Изложени са твърдения, че въззивният съд неправилно е приел, че жалбоподателят И. Н. К. е собственик или ползвател на автомобила, като се сочи, че собственик на автомобила е непълнолетната му дъщеря М. К. и жалбоподателят само е получил свидетелството за регистрация на автомобила. В този смисъл се твърди, че е неправилен извода на СРС, че И. К. е ползвател на автомобила, тъй като е вписан в свидетелството за регистрация и е родител на М. К.. Счита, че разпоредбата на чл.188 ал.1 ЗДвП не предвижда отговорност на законния представител на малолетното или непълнолетно лице, както чл.188 ал.2 ЗДвП предвижда отговорност за законните представители на юридическите лица. Твърди, че не става ясно в какво качество е ангажирана отговорността на жалбоподателя –като собственик, ползвател или родител, с което му е нарушено правото на защита, тъй като е записан като

собственик, а същевременно е третиран като родител, която теза е възприел и СРС. Счита, че нормата на чл.26 ал.3 ЗАНН се явява специална и трябва задължително да бъде посочена. Твърди, че са допуснати и други пропуски –липсва транспортна схема, не е отбелязано на каква височина е поставено устройството за засичане на скоростта, а в решението е посочен друг номер на МПС. По същество иска отмяна на решението на СРС като бъде отменен и електронния фиш. Претендират се разноси и за двете инстанции.

В съдебно заседание касационният жалбоподател чрез процесуален представител, поддържа касационната жалба и изложените в нея възражения и претендира съдебните разноси, като представя писмени бележки.

Ответникът не се явява в съдебно заседание и не изпраща представител, като за съдебното заседание представя становище по делото, претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за неоснователна, а решението на СРС за правилно и законосъобразно.

Административен съд София – град, XVII-ти касационен състав, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е подадена в срок, от надлежна страна, срещу подлежащ на касационна проверка съдебен акт, при което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

За да потвърди ЕФ, съставът на СРС е установил от фактическа страна, че на 18.08.2023 г. в 12:11 ч., на АМ „Т.“, първи километър (бензиностанция Петрол) с посока на движение от [населено място] към [населено място] преминал л.а. „БМВ ИЗ“ с рег. [рег.номер на МПС], като скоростта му на движение била 121 км/ч, при разрешена такава от 80 км/ч. с пътен знак В26. Автомобилът бил придобит на 07.12.2021 г. от малолетната към този момент М. И. К. - дъщеря на жалбоподателя, като И. Н. е получил и свидетелството за регистрация на лекия автомобил.

Движението и скоростта на лекия автомобил са установени и заснети със система за видеоконтрол АТСС-КОРДОН-М2 с № MD1195, представляващо одобрен тип преносима автоматизирана система. Системата за видеоконтрол е вписана под № В-46 в регистъра на одобрените за използване типове средства за измерване на 06.07.2018 г. със срок на валидност на одобрението до 13.06.2027 г. Към датата на извършване на нарушението преносимата система № MD1195 е преминала периодична техническа проверка на 14.03.2023 г., като срокът на валидност на проверката е едногодишен.

С ЕФ, серия 4817635 г. на И. К. на основание чл.182, А.1, т. 2 от ЗДвП е наложено административно наказание "глоба" в размер от 50 лв. ЕФ бил връчен на нарушителя, обжалван е, потвърден е с Решение № 10736 от 13.02.2023 г. на АдмС - С. по адм. д. № 10736/2023 г. и е влязъл в сила на 13.02.2023 г.

Въз основа на тези данни от СДВР е издаден електронен фиш серия К № 7970325, предмет на проверка в настоящото производство, с който е наложена глоба в размер на 800 лева на жалбоподателя за нарушение на чл. 21, ал.2 от ЗДвП.

При така установеното от фактическа страна, за да потвърди посочения ЕФ, въззивният съд е приел, че обжалваният електронен фиш серия К № 7970325 е издаден от компетентен орган и съдържа всички реквизити, изискуеми съгласно разпоредбата на чл. 189 ал. 4 ЗДвП

Въззивният съд е приел, че от събраните доказателства се установява по несъмнен и категоричен начин, че на посочените в електронния фиш дата и място е извършено нарушение на режима на скоростта, като при установяване на скоростта на движение на автомобила са спазени изискванията на Наредба № 8121з-532 от 12 май 2015 г. за условията и реда за използване на

автоматизирани технически средства и системи за контрол на правилата за движение по пътищата, като жалбоподателят от обективна и субективна страна е нарушил разпоредбата на чл. 21, ал. 2 ЗДвП.

В мотивите на оспорваното решение въззивният съд е посочил, че с разпоредбата на чл.21 ЗДвП е въведена забрана за водачите на пътни превозни средства да превишават изрично посочените стойности, съобразно посоченото с пътен знак, като в случая от представената представените по делото документи се установява, че в посочения участък със съответния пътен знак В 26 е въведено ограничение на максималната скорост на движение от 80 км/ч. Измерената скорост на движение на автомобила е 125 км/ч., допустимата грешка при измерването в тези случаи е +/- 3 %, поради което при отчитане на т. нар. толеранс е приета за установената скорост от 121 км/ч., която надхвърля разрешената с 41 км. в час.

Въззивният съд е дал отговор на направените възражения относно собствеността на автомобила, като е посочил, че действително автомобилът е собственост на М. К., но И. Н. К. като родител и законен представител на непълнолетната си дъщеря към датата на нарушението, без съмнение упражнява правата на собственика на автомобила, включително правото сам да ползва автомобила и да се разпорежи с него – при ограниченията по чл. 130, ал. 3 от СК, неотнормирани към настоящия случай. Посочено е в оспорваното решение, че действително жалбоподателят има двойно качество – като лице, което упражнява правомощията на собственика на автомобила и като лице, което има правото да ползва автомобила. Районният съдия е приел, че след като И. К. е вписан в свидетелството за регистрация на автомобила, той следва и да се счита за лице, което има законно право върху автомобила, поради което е допустимо да носи отговорност за административни нарушения при управлението му. На самостоятелно основание, съобразно чл. 26, ал.3 от ЗАНН, доколкото собственикът на автомобила М. К. е на 15 години към момента на описаното в ЕФ нарушение, тя не би могла да бъде посочена в ЕФ, тъй като отговорност за деяния, покриващи признаците на административно нарушение, може да се търси единствено от нейните родители. Действително родителите да имат равни права по отношение на имуществото на детето /чл. 129, А. 1 СК/, поради което, ако жалбоподателят счита, че другият родител е ползвал лекия автомобил е имал възможността да подаде декларация по чл. 189, ал. 5 ЗДвП.

В оспорваното решение са изложени подробни и ясни мотиви относно квалифициращия признак на „повторност“ на деянието, както и такива относно наложеното наказание.

Посочена е и съдебна практика - Решение № 25096 от 27.11.2024 г. на АдмС - С. по адм. д. № 5986/2024 г., Решение № 80 от 3.01.2025 г. на АдмС - С. по адм. д. № 9626/2024 г., Решение № 4133 от 7.02.2025 г. на АдмС - С. по адм. д. № 11366/2024 г., Решение № 10736 от 13.02.2023 г. на АдмС - С. по адм. д. № 10736/2023г. и др.

Обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно.

Настоящият касационен състав намира, че обжалваното решение е валидно, като постановено от надлежен съдебен състав /не се оспорва компетентността по правилата на подведомствеността на СРС 13-ти състав/, допустимо /при наличие на жалба, подадена в законоустановения срок/ и правилно, постановено в съответствие с материалния закон и доказателствения материал по делото.

Правилен е изводът на въззивния съд за законосъобразно ангажиране на административнонаказателната отговорност на касатора. По делото е установено по несъмнен начин, въз основа на представената разпечатка на снимка от автоматизирано техническо средство А АТСС-КОРДОН-М2 с № MD1195, че л.а. „БМВ ИЗ“ с рег. [рег.номер на МПС] , се е движел със скорост от 121 км/ч при ограничение на скоростта от 80 км/ч.

Съдът счита, че е налице точно описание на нарушението в електронния фиш, съгласно чл.189,

ал.4 от ЗДвП. Легалната дефиниция на понятието "електронен фиш" се съдържа в § 1 от ДР на ЗАНН, възпроизведена и в § 6, т. 63 от ДР на ЗДвП. Електронният фиш е електронно изявление, записано върху хартиен, магнитен или друг носител, създадено чрез административно-информационна система въз основа на постъпили и обработени данни за нарушения от автоматизирани технически средства. От това произтича, че електронният фиш е своеобразен властнически акт с установителни и санкционни функции. Той се приравнява едновременно към АУАН и НП, но само по отношение на правното му действие (съгласно чл. 189, ал. 11 ЗДвП), не и по форма, съдържание, реквизити и процедура по издаване. От това следва, че изискванията за форма, съдържание, реквизити и ред за издаване на АУАН и НП, подробно регламентирани в ЗАНН, са неприложими по отношение на електронния фиш. Относно формата на електронния фиш следва да се приемат за задължителни само посочените в чл. 189, ал. 4, изр. 2 ЗДвП реквизити, а именно: данни за териториалната структура на Министерството на вътрешните работи, на чиято територия е установено нарушението, мястото, датата, точния час на извършване на нарушението, регистрационния номер на моторното превозно средство, собственика, на когото е регистрирано превозното средство, описание на нарушението, нарушените разпоредби, размера на глобата, срока, сметката, начините за доброволното и заплащане. Образецът на електронния фиш се утвърждава от министъра на вътрешните работи.

Процесният санкционен акт- Електронен фиш, серия К № 7970325, съдържа всички необходими данни, като в тази връзка правилни са изводите на въззивния съд, че правилно е ангажирана административнонаказателната отговорност на касатора.

Неоснователни са възраженията на касатора относно субекта на нарушението. Съгласно § 1 от ДР на Наредба № I-45/24.03.2000г. за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства (в редакцията след изм. ДВ, бр. 20 от 2018 г.), „с правомощията на собствениците на превозните средства се ползват и техните пълномощници или законни представители“.

Не се спори по делото, че процесният автомобил е собственост на М. И. К. / [дата на раждане] /, която го е придобила на дата 07.12.2021г., като към датата на придобиването е била малолетна. Нейният баща И. Н. К. я е представлявал при регистрацията на превозното средство пред органите на СДВР на основание чл.129, ал.1 СК. В случая И. Н. К. по силата на цитирания § 1 от ДР на Наредбата, не само има всички права на собственика, но и като родител на детето, на основание правомощието си по чл.130, ал.1 СК, „управлява имуществото му в негов интерес и с грижата на добър стопанин“. Към 18.08.2023г. непълнолетното дете- собственик няма право да управлява автомобила по принцип, тъй като е неправопособен водач, предвид данните за възрастта на М. И. К. - по-малка от минималната възраст за придобиване на свидетелство за управление на МПС (чл. 150 вр. чл.151 от ЗДвП). Ето защо, И. Н. К. по силата на чл.130, ал.1 СК, като родител и законен представител на непълнолетната си дъщеря към датата на нарушението, без съмнение упражнява правата на собственика на автомобила, има правото сам да ползва автомобила и да се разпорежи с него – при ограничението по чл.130, ал.3 СК, да ползва приходите от автомобила за цялото семейство – чл.130, ал.2 СК. И. Н. К. упражнява, от една страна, всички права на собственика върху процесния автомобил – да се разпорежи с него, да го владее сам или чрез друго, а от друга страна, има правото и да го ползва сам – като го управлява по пътищата отворени за обществено ползване, в интерес на детето. Действително касаторът има двойно качество – като лице, което упражнява правомощията на собственика на автомобила и като лице, което има правото да ползва автомобила. В случая, именно И. Н. К. е

вписан в свидетелството за регистрация на автомобила и следва да се счита за лице, което има законно право върху автомобила, различно от собствеността; поради което е допустимо да бъде отговорно лице за административни нарушения при управлението му. Макар родителите да имат равни права по отношение на имуществото на детето /чл.129, ал.1 СК/, майката не е привлечена към административнонаказателна отговорност и спрямо нея не е бил издаван електронен фиш за процесното нарушение. И. Н. К. е имал възможността да подаде декларацията по чл.189, ал.5 ЗДвП, в случай, че различно от него лице е управлявало автомобила, което не е направил. Съгласно чл. 188, ал. 1 от ЗДвП, собственикът или този, на когото е предоставено моторното превозно средство, отговаря за извършеното с него нарушение, като собственикът се наказва с наказанието, предвидено за извършеното нарушение, ако не посочи на кого е предоставил моторното превозно средство. В случай, че различно от собственика лице е управлявало автомобила, разпоредбата на чл. 189, ал. 5 ЗДвП, предоставя възможност в 14-дневен срок след получаване на електронния фиш, да подаде писмена декларация до териториалната структура на МВР с данни за лицето, извършило нарушението и копие на свидетелството му за управление на моторно превозно средство. С разпоредбата на чл. 189, ал. 5 от ЗДвП законодателят е въвел законова презумпция, че при неподаването на такава писмена декларация, то лице от кръга на посочените в графата собственици по свидетелството за регистрация на МПС, се смята за извършител на констатираното нарушение. Предвид тази презумпция, за органа не съществува задължение да издирва лицето, управлявало лекия автомобил, заснет с техническото средство. И. Н. К. има правомощията по чл.130, ал.1 СК, не е посочил друго лице, което действително е извършило нарушението на 18.08.2023 г. в 12:11 ч., на АМ „Т.“, първи километър (бензиностанция Петрол) с посока на движение от [населено място] към [населено място], и след като е получил свидетелството за регистрация и липсват данни, друг субект да го държи и да е ползвал автомобила, то правилен е изводът, че именно той е отговорен за визираното нарушение. Възприемат се изцяло изводите на СРС, че за извършеното нарушение не е следвало да бъде наказан собственикът на автомобила М. И. К. - непълнолетната дъщеря, както и изложените съображения по приложението на чл. 26, ал. 3 от ЗАНН.

Неоснователни са възраженията в касационната жалба относно устройството за засичане на скоростта-видно от доказателствата по делото същото отговаря на изискванията на Наредба № 81213-532/12.05.2015г. на министъра на вътрешните работи за условията и реда за използване на автоматизирани технически средства и системи за контрол на правилата за движение по пътищата (ДВ, бр.36 от 2015г., изм. ДВ, бр.6/16.01.2018г.), която е в сила от 23.05.2015г. С чл.2 от Наредба № 81213-532/12.05.2015г. изрично се предвижда, че стационарните и мобилните автоматизирани технически средства и системи (АТСС) заснемат статични изображения във вид на снимков материал и/или динамични изображения–видеозаписи с данни за установените нарушения на правилата за движение. За тях съгласно чл.3 от Наредба № 81213-532/2015г. се издават електронни фишове с използване на автоматизирана информационна система. Към дата- 18.08.2023г., действащата разпоредба на чл.189, ал.4, изр.1 от ЗДвП допуска за нарушение, установено и заснето с автоматизирано техническо средство или система по § 6, т.65 от ДР на ЗДвП (нова - ДВ, бр.19 от 2015 г.), независимо дали е стационарно или мобилно, да се издаде електронен фиш по § 6, т.63 от ДР на ЗДвП (нова - ДВ, бр.19 от 2015 г.) за налагането на глоба в размера, определен за този вид нарушение.

Спазени са изискванията за използването на мобилната система тип АТСС-КОРДОН-М2 с № MD1195, същата е преминала първоначална и периодична проверка на 14.03.2023 и

е вписана под № В-46 в регистъра на одобрените за използване типове средства за измерване на 06.07.2018 г. със срок на валидност на одобрението до 13.06.2027 г. Към датата на извършване на нарушението преносимата система № MD1195 е преминала периодична техническа проверка, като срокът на валидност на проверката е едногодишен.

В хода на административнонаказателно производство не са установени съществени процесуални нарушения, нито по отношение на правната квалификация на установените фактически обстоятелства. Пред въззивния съд не са събрани и приети други доказателства, които да оборват констатациите и извода на органа за виновно извършено от И. Н. К. нарушение на правилата за движение по пътищата.

Предвид гореизложеното, настоящият състав намира касационната жалба за неоснователна, а оспореното решение за правилно, поради което следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора, основателна е претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение на основание чл.63д ал.4 вр. ал.1 и ал.5 ЗАНН вр. чл.37 от Закона за правната помощ вр. чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, поради което на ответника следва да бъде присъдено възнаграждение в размер на 100.00 лв. /сто лева/.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо от АПК, Административен съд - София - град, XVII-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1190/28.03.2025г. на СРС, 13-ти състав, постановено по анд №20241110215543/2024г. по описа на СРС.

ОСЪЖДА И. Н. К. ЕГН [ЕГН] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение в размер на 100.00 лв. /сто лева/.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: